

Todella hämmentynyt

Todella hämmentynyt

Nimimerkki Enkeksiniilaitanvaatän

Ikä 13

En oikein tiedä mistä aloittaa, joten kai sitten ihan alusta. Ihan pienenä kaikki oli hyvin lukuun ottamatta sitä, että olin vähän pullukka.

Se ei ollut kuitenkaan minun syytäni, nimittäin juuri kun olin syntynyt, minulle tuli paha vatsatauti, jonka takia minun täytyi syödä lääkkeitä tarha-iässä ja ne tekivät minut vähän pullukaksi.

Minulla oli tarhassa kaksi kaveria, jotka ovat läheisiä vieläkin. Kaikki alkoi, kun äitini isälle tuli dementia ja äitini päätti alkaa juomaan. Äitini huusi isälleni kaikesta mahdollisesta ja sanoi paljon kaikkea loukkaavaa. Tämä tietenkin oli 6-vuotiaalle minulle todella kivuliasta kuunneltavaa joka ikinen ilta/yö ja joskus mukana oli myös väkivaltaa. Kun kasvoinkin vanhemmaksi, äitini alkoi huutaa kaikesta myös minulle. En esimerkiksi saanut olla erimielistä tai sain huudot. Yritin aina olla itkemättä, koska äitini suuttui aina, kun itkin, mutta äitini aina huusi niin kauan, että jossain vaiheessa aloin itkeä. Onneksi isäni oli erilainen ja oli minun tukenani aina kun tarvitsin.

Kun aloitin koulun, ystävien saaminen oli todella hankalaa, sillä olin todella ujo enkä oikein uskaltanut puhua. Kun yritin päästä mukaan, yleensä minua syrjittiin. Muutama vuosi jatkui samalla lailla. Sitten tutustuin parhaaseen ystävääni. Voin sanoa, että ilman häntä en tiedä missä olisin nyt.

En kyllä ole vielä kukaan uskaltanut kertoa ongelmistani kenellekään. Nykyään asiat ovat kuitenkin paremmin, äitini on rauhoittunut hieman ja minut hyväksytään sellaisena kuin olen. Kaiken kukkuraksi olen saamassa koiranpennun aivan kohta ja olen todella innoissani. Siltikään kaikki ei ole täydellistä. Kaikki muistot menneisyydessä ovat todella vahvasti mielessä ja nytkin pari kyyneltä tullut tätä tarinaa kirjoittaessa.

Toinen asia on, että olen tosi ahdistunut, koska kun menen kesän jälkeen seiskalle. En tunne luokaltani ketään ja pelkään, että kaikki palaa ennalleen kaveripuolella. Viimeinen asia on, että olen todella epävarma omasta kehostani. Kun olen kasvanut, olen automaattisesti lauhunut ja nyt olen ihan ”normaali” mutta ei tunnu siltä. Varsinkin, koska äitini kokoajan puhuu siitä, että minun pitäisi syödä enemmän vihanneksia ja liikkua enemmän.

Itseasiassa syön paljon enemmän vihanneksia kuin muut ihmiset ja harrastan seinäkiipeilyä, joka on hyvin rankka laji. Muistan todella tarkasti monia niitä hetkiä, jolloin äitini on haukkunut minua ylipainoiseksi. Kun katson peiliin, en tiedä mitä ajatella. Joskus tuntuu, että olen sopiva ja joskus taas, että olen lihava.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/todella-hammentynyt>